

Szerelmesvers

Hóhullás-arcú Asszonyom,
vetés-didergésem terítsd be!
Zuhogj, havazd fehér kötésed
feltépett rettegéseimre!

Mert fönn a Hold gonosz vigyorgás,
s mint hülyék nyála, csorg a fénye.
Reszketve bámulom – az Isten
belehülyült hát közönyébe?

Szójél, Te Zivatar-szövőszék,
oly sűrű leplet, hogy ne lásson,
ki sorsom ellen megtagadtam
gyomként tenyészni a világon.

Dermessz meg, hogy szét ne omoljak!
Vagy vadvíz-üresség szemem
kötözd be, hogyha meg nem óvhatasz,
fehér kendőddel, Szerelem!

És jöjjön el a Te országod,
szenteltessék a Te neved...
Mint kenyeret, törd meg halálom
s fald fel, hogy egy legyek Veled.

(1974)

(Baka István Égtájak célkeresztjén című kötetéből.)

← [Előző oldal](#) [Következő oldal](#) →